EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 24 | Actualitzat el 12/06/2013 a les 10:47

T'explico un conte inventat?

Com diria el cantant Guillamino, "la vida són tres baixades, dos revolts tancats i una bona pujada". I tan simple com veritat, no s'equivoca.

A vegades una es desperta amb l'estúpida sensació d'estar, fins i tot, enfocant-la erròniament. La vida, vull dir. Potser prenent-la poc seriosament o potser massa. Potser veient-hi massa poesia, o posant-hi una mirada massa romàntica. En definitiva, massa sensibilitat per a un món tan deshumanitzat. Però, aleshores, quan de debò creus que és en el tu on hi ha l'error, i, per tant, qui ha de canviar per adaptar-se al medi i sobreviure, comencen a passar petites cosetes màgiques que te'n fan dubtar. Com un conte. I, ben mirat, potser és aixi com s'ha de mirar. La vida, vull dir: com un conte. Així, a poc a poc, tot té més sentit.

"Hi havia una vegada una personeta petita a qui li agradaven les coses simples: un vermut a mig matí, una cançó dolça a mitja tarda, un petó de bona nit i una abraçada de cos sencer (amb actitud), aprendre coses noves cada dia, seguir creient en el poder dels somnis i no fer grans plans, sinó perseguir petites il·lusions. De sobte, un dia, un lladre de butxaques despistades li va robar el somriure i, tot i que, com diria l'escriptor Albert Espinosa, alguns somriures s'amaguen dins els punys de les persones que ens estimen, la personeta petita va tornar-se boja intentant recuperar el seu. Va mirar a totes les mans d'amics, coneguts i saludats fins a autoconvèncer-se que el lladre se l'havia emportat per sempre. Com tantes vegades abans.

"Un dia, però, la personeta petita va obrir, com cada tarda, la bústia de casa seva. Sempre havia somiat que algú, algun dia, li tornaria a escriure una carta, com aquelles d'abans, amb segell i remitent escrit amb bona lletra. Sense adonar-se'n havia interioritzat aquest desig de somiatruites i cada tarda repetia el gest per inèrcia. Fins i tot l'havia dit un grapat de vegades en veu alta. Però no hi ha més gran sord que aquell que no vol sentir-hi. Però, aquella tarda, la personeta va veure, amb sorpresa, com a la seva bústia hi havia una carta, amb lletra bonica i cuidada, una carta per a ella. La personeta va mirar la carta i se la va apropar al cor, i sense obrir-la, de dins li nasqué el més gran dels somriures. De sobte, va adonar-se que, en realitat, ningú li havia robat el somrís sinó que l'havia tingut a dins tot aquest temps. La personeta es va adonar, de sobte, que no tenia valor malgastar segons a perdre somriures. Perquè cada somiure que un no fa es perd en la incertesa de no saber on anar, i despistat, i sense saber on amagar-se es converteix en un mal de panxa o un gra molest al mig del nas.

"I, després de deixar anar el primer somriure de cop, els altres van anar sortint un darrere l'altre, en fila però sense ordre, perseguint-se entre ells en una espiral infinita de rialles": Ara, com marcaria la tradició, i els contes de sempre (o els inventats, com els que volia sentir de petita) tocaria dir això de: "I vet aquí un gat i vet aquí un gos i aquest conte ja s'ha fos".

Però, en el fons, els que em llegiu sabeu que no anirà ben bé així. Aquesta columna avui no només és un conte amb final feliç. Si us apropeu us diré a cau d'orella que, en el fons, és un Gràcies enorme, sense ni tan sols pretendre disimular-lo. Un gràcies per als que, dia a dia, m'ensenyeu i ensenyeu al món que som molts els que el mirem amb la mateixa poesia. Els que escriviu la història basant-se en els detalls petits i mimeu allò que feu, però sobretot, aquells que teniu a prop. Els petits detalls són els que ens fan, a tots, junts, una mica més grans. Veient-vos a tots somriure estic convençuda que no ens equivoquem. La suma dels nostres contes particulars és el que fa que els nostres dies comptin de veritat. Te n'explico un altre?